

В Україні через 65 років судитимуть тих, хто вбив головного художника УПА?..

В Україні намічається унікальне за своєю значимістю кримінальне розслідування. Прокуратура досліджуватиме факт вбивства у 1952 році головного художника Української Повстанської Армії Ніла Хасевича. Принаймні, відповідно до заяви Дениса Поліщука з «Національного центру правозахисту» до Єдиного реєстру досудового розслідування внесено справу за фактом вчинення в березні 1952 року працівниками управління Міністерства державної безпеки умисного вбивства двох і більше осіб на території Рівненщини. У числі цих осіб, як відомо, перебував Ніл Хасевич.

Як зазначив сам позивач, ця справа не має аналогів в Україні. Вчинок С., офіцера КДБ (якому, власне інкримінується вищезгадане вбивство і який наразі проживає у Рівному), не має терміну давності. Злочин через десятки років залишається злочином. Вбивство Хасевича, борця за незалежність, повинен розслідуватися, і кожний причетний до цього злочину має отримати вирок. Судовий процес продемонструє спроможність українського законодавства надати належну правову оцінку злочинам комуністичної епохи та в подальшому врегулювати це питання на належному рівні.

Ніл Хасевич – повстанський художник-графік. Під час формування загонів УПА він, незважаючи на своє каліцтво (втратив ногу), долучився до підпільної роботи, працював у редакції газети «Волинь у боротьбі». Ілюстрував майже усі підпільні видання на Волині та Поліссі. Зокрема, сатиричні видання УПА «Хрін» та «Український перець», де висміював

У розслідувальній справі через 65 років постав образ Ніла Хасевича.

владу своїм пером, переносючи сатиру на папір.

Ніла Хасевича вважають творцем візуального образу УПА, його перу належить портрет командувача загонів УПА на Волині Кліма Савура, а також твори «Волинь у боротьбі» і «Графіка в бункерах УПА», які здивували світ. Саме Ніл Хасевич намалював облигації на бойовий фонд УПА, так звані бофони.

У повоєнний час повстанцеві, який перебував у підпіллі, пропонували здатися, але його патріотичний дух виявився незрадним і непідкупним. Його передсмертніми словами залишилися такі: «Поки залишатиметься бодай одна крапля моєї крові, я буду битися з ворогами свого народу. Я не можу битися з ними зброєю, але я б'юся різцем і долотом. Я, інвалід, б'юся в той час, коли багато сильних і здорових людей у світі навіть не вірять, що така боротьба взагалі можлива... Я хочу, щоб світ знав, що визвольна боротьба триває, що українці б'ються... Така моя думка, думка рядового підпільника. Слава Україні!»

Євген ЦИМБАЛЮК